

Việt (ベトナム語)

Lái xe khi say rượu và những hệ lụy

Hồi ức của những phạm nhân lái xe khi say rượu

Video dựa trên hồi ức
(Kênh YouTube chính thức của Trụ sở
Cảnh sát Tỉnh Chiba)

Kênh này do Phòng Quan hệ Công chúng
và Công dân thuộc Cục Tổng vụ của Trụ
sở Cảnh sát Tỉnh Chiba điều hành, sử
dụng dịch vụ của Google LLC. (Địa chỉ
tính đến tháng 11 năm 2024)

Sở Cảnh sát Tỉnh Chiba

Hậu quả nghiêm trọng khi lái xe với thái độ vô trách nhiệm

Bạn vẫn sẽ uống rượu và lái xe chứ?

<Lái xe trong tình trạng say rượu (DWI)> (Ghi chú 1)

Mức phạt: Có thể bị phạt tù tới 5 năm hoặc phạt tiền tới 1.000.000

yênĐiểm cơ bản: 35 → Thu hồi giấy phép, thời hạn đình chỉ là 3 năm (Ghi chú 2, 3)

<Lái xe trong tình trạng không tự chủ (DUI)>

● Nồng độ cồn trong hơi thở (BAC): 0,15mg/L đến 0,25mg/L

Điểm cơ bản: 13

Đình chỉ giấy phép: 90 ngày (Ghi chú 2)

● Nồng độ cồn trong hơi thở: 0,25mg/L hoặc cao hơn

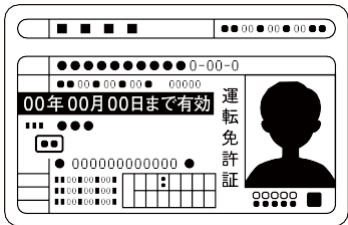
Điểm cơ bản: 25

35 → Thu hồi giấy phép, thời hạn đình chỉ là 3 năm (Ghi chú 2, 3)

Ghi chú 1: "Lái xe trong tình trạng say rượu" là tình trạng người lái xe không thể điều khiển phương tiện một cách bình thường do ảnh hưởng của rượu.

Ghi chú 2: Áp dụng trong trường hợp vi phạm lần đầu hoặc không có điểm tích lũy.

Ghi chú 3: "Thời hạn đình chỉ" là khoảng thời gian mà cá nhân không thể lấy được giấy phép lái xe mới sau khi bị thu hồi.

Tội lỗi của tôi

Nhân viên văn phòng (ngoài 20 tuổi)

Những hành vi phạm tội bao gồm lái xe khi say rượu, chạy quá tốc độ, không giúp đỡ người bị nạn và hành vi thường được gọi là gây tai nạn rồi bỏ trốn. Hơn nữa, tôi đã gây ra tai nạn làm chết người. Về cơ bản, đây là một hành động giết người.

Ngày sau hôm tai nạn là ngày nghỉ, và vì ngày hôm trước là ngày nhận lương nên tôi có khá nhiều tiền trong tài khoản. Tôi rất phấn chấn ngay từ đầu tuần, và khi bạn bè rủ tôi đi uống vào đúng ngày xảy ra vụ việc, tôi đã đồng ý ngay lập tức.

Trước đây, tôi thường lái xe về nhà trong tình trạng không tự chủ, nên hôm đó tôi cũng nghĩ: "Sau khi uống xong, vì mình sẽ lái xe nên mình sẽ chờ hai người bạn về nhà." Với tâm lý đó, tôi lái xe đến gặp họ. Sau khi lê la hàng quán với bạn bè, tôi đã buông lời dụ dỗ ma quỷ với hai người họ: "Muốn đi nhờ không?" Bây giờ nhìn lại, tôi mới nhận ra câu hỏi đó đáng sợ đến thế nào.

Tuy nhiên, vào thời điểm đó, tôi không hề nghĩ gì thêm. Bạn tôi lên xe và tôi vừa nổ máy vừa bật to những bản nhạc phương Tây từ dàn loa trên xe. Khoảnh khắc chúng tôi lái xe qua vạch kẻ đường dành cho người đi bộ khi đèn xanh, kính chắn gió vỡ tan với một tiếng "rầm!" lớn và tâm trí tôi trở nên trống rỗng. Chẳng mấy chốc, hành khách trên xe đã hét lên không ngừng: "Dừng lại! Dừng lại!" Giọng nói của họ dần khiến tôi tỉnh lại, và cuối cùng tôi dừng xe cách hiện trường khoảng 400 mét.

Bạn bè tôi đã quay lại hiện trường vụ tai nạn và báo cáo sự việc với cảnh sát. Trong lúc đó, tôi đang trong tình trạng hoảng loạn và chỉ biết ngồi xuống bên lan can. Tôi không biết bao lâu đã trôi qua, nhưng cuối cùng cũng có một vài chiếc xe cảnh sát đỗ xung quanh tôi.

Một cảnh sát hỏi: "Anh là người gây ra tai nạn phải không?" Tôi trả lời: "Vâng." Sau đó, tôi được xét nghiệm nồng độ cồn, kiểm tra đi thẳng bước và xét nghiệm ma túy.

Sau đó, tôi được đưa tới đồn cảnh sát. Khi họ công tay tôi lại, tôi tự nhủ: "Ồ, mình thực sự đã gây ra tai nạn".

Suốt hai tuần, tôi không thể ăn bất cứ thứ gì vì sự thật khủng khiếp là tôi đã cướp đi mạng sống của một con người. Tôi như một cái xác không hồn, tàn tạ cả về tinh thần lẫn thể chất. Sau đó, trong một lần gặp bố mẹ, họ nói với tôi: "Con phải sống để có thể tạ lỗi với gia đình nạn nhân." Những lời nói đó dần dần giúp tôi bắt đầu ăn trở lại.

Tuy nhiên, một hậu quả khác của vụ việc này là tôi đã bỏ bê công việc, gây ra rắc rối cho khách hàng. Tôi nghe nói mình đã mất hơn một chục tài khoản doanh nghiệp. Bỏ tôi đã đến tận nơi làm việc để xin lỗi thay tôi. Trong khi đó, giới truyền thông tụ tập quanh nhà tôi, và tiếng chuông cửa và điện thoại liên tục reo khiến bố mẹ tôi kiệt quệ.

Thêm vào đó, vì chuyện của tôi, hôn ước của anh trai tôi đã bị hủy bỏ, đồng thời tôi đã mang đến rất nhiều rắc rối và đau buồn cho gia đình mình.

Trong suốt phiên tòa, gia đình nạn nhân đã cảm bức chân dung của chính sinh mạng mà tôi đã cướp đi. Khi thẩm phán tuyên án: "Bị cáo ○○ bị kết án ba năm sáu tháng tù..." cả gia đình nạn nhân đã khóc. Tôi chỉ biết cúi đầu. Tôi từ bỏ quyền kháng cáo của mình vào cùng ngày và hiện đang chấp hành bản án.

Trong trường hợp lý tưởng, tôi muốn quý xuống và cúi đầu trước mộ nạn nhân, nhưng do mong muốn của gia đình nạn nhân, tôi nhận được thông báo cho biết tôi sẽ không được tiết lộ bất kỳ thông tin cá nhân nào. Sau khi được tự do, tôi dự định sẽ đến thăm hiện trường vụ tai nạn để cầu nguyện, dâng hoa và tưởng nhớ với hy vọng rằng gia quyến của người đã khuất sẽ ghi nhận những nỗ lực chuộc lại lỗi lầm của tôi. Tôi cũng có ý định đóng góp cho các trung tâm hỗ trợ nạn nhân và tham gia các hoạt động tình nguyện về an toàn giao thông.

Nếu tôi có thể giúp giảm đi dù chỉ một người đại đột như mình, thì có lẽ số người phải chịu nỗi đau thay đổi cả cuộc đời cũng sẽ ít đi. Tôi sẽ cống hiến hết mình với tư cách là kẻ phạm tội, và sống mà không quên bị kịch này.

Sai lầm bất dung thứ

Công nhân nội thất (ngoài 40 tuổi)

Khi tôi mới bắt đầu uống rượu, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng một ngày nào đó tôi sẽ lái xe trong tình trạng không tự chủ. Tuy nhiên, một buổi tối sau giờ làm việc, tôi quyết định uống một chút trước khi về nhà. Tôi đã lái xe đi làm ngày hôm đó, vì vậy tôi không chắc nên làm gì. Nhưng tôi tự nhủ: "Uống một chút chắc không sao" hoặc "Nếu cần thì gọi xe dịch vụ". Và với tâm lý đó, tôi ra ngoài uống rượu. Do lần đó uống ít, nên tôi quyết định tự lái xe về nhà. Chính lúc đó, tôi cảm thấy, "Ồ, hóa ra mình vẫn có thể lái xe trong tình trạng này". Chính sự chủ quan đó đã dẫn tôi đến một sai lầm lớn hơn rất nhiều.

Từ ngày đó trở đi, quan niệm ngớ ngếch rằng "uống một chút chắc không sao" ngày càng ăn sâu trong tâm trí tôi. Tôi bắt đầu lái xe trong tình trạng không tự chủ từ khi mới ngoài 20 tuổi. Tuy nhiên, không lâu sau đó, hình phạt cho hành vi lái xe khi say rượu đã trở nên nghiêm ngặt hơn. Vì vậy từ đó, tôi không còn lái xe trong tình trạng không tự chủ nữa. Tôi nhận ra đó là một hành động đầy rủi ro. Tuy nhiên, khi gần 40 tuổi, tôi lại bắt đầu uống rượu và lái xe. Vào thời điểm đó, sức uống của tôi còn khỏe hơn so với hồi đôi mươi. Điều hấp dẫn hơn cả là sự tiện lợi khi tôi có thể tự do đi lại, về nhà khi muốn, và thậm chí ngủ trong xe nếu cảm thấy mệt mỏi. Cảm giác tự do và thuận tiện này thật khó cưỡng. Rồi một đêm nọ, tôi đã làm một việc mà không ai nên làm.

Đêm đó, tôi uống rượu từ khoảng 8 giờ tối cho đến sáng sớm. Vào thời điểm đó, tôi định ngủ trên xe trước khi lái xe về nhà hoặc gọi xe dịch vụ. Tuy nhiên, khi đến giờ về nhà, tôi không hề cảm thấy buồn ngủ hay mệt chút nào. Vì chỉ mất khoảng 20 phút để về nhà nên tôi quyết định lái xe đi. Ban đầu không có vấn đề gì, và tôi lái xe như bình thường. Sau đó, khi đi được nửa đường về nhà, tôi ngủ thiếp đi khi đang cầm lái. Tôi chợt tỉnh vì cảm thấy có một cú va chạm mạnh, nhưng lúc đó tôi không biết chuyện gì đã xảy ra. Không thèm kiểm tra, tôi tiếp tục lái xe về nhà. Sau đó, người ta phát hiện tôi có liên quan đến một vụ gây tai nạn rồi bỏ trốn.

Tối hôm đó, cảnh sát đã đến nhà và bắt giữ tôi. Trên xe, họ trình bày sự việc, và tâm trí tôi trở nên hoàn toàn trống rỗng. Tôi nhận ra rằng tôi đã giết người – không phải do tai nạn, mà do chính những hành động vô trách nhiệm của tôi. Tôi mất cha từ khi còn nhỏ và không có anh chị em. Tôi sống với mẹ, bà bị mất kém và không thể tự ra ngoài được. Tôi bắt đầu cuộc sống trong trại giam, bỏ bà lại một mình. Người thân đưa mẹ đến thăm tôi, nhưng tôi cảm thấy quá nhục nhã và không dám đối mặt với họ. Trong thời gian đó, họ hàng và hàng xóm đã giúp đỡ việc nhà, nên mẹ tôi vẫn có thể sống qua ngày. Sau đó, tôi được tại ngoại và sống với mẹ cho đến ngày tuyên án. Tòa tuyên án tôi ba năm tù. Trong ba năm đó, tôi phải để mẹ lại một mình. Tuy nhiên, một chuyện hoàn toàn bất ngờ đã xảy ra. Tôi nhận được một lá thư từ một người họ hàng thông báo rằng mẹ tôi đã qua đời vì bệnh.

Trong lá thư có viết: "Mẹ của cậu luôn chờ đợi cậu trở về nhà. Tôi không thể quên được vẻ cô đơn của bà ấy". Khi đọc lá thư, tôi không thể kìm được nước mắt. Tôi cảm thấy vô cùng nhục nhã vì không có mặt trong những giờ phút cuối cùng của mẹ. Điều đó khiến tôi nhận ra nỗi đau khi đột nhiên mất đi một người thân thiết. Mẹ tôi đã dạy tôi điều này khi bà qua đời. Gia đình của nạn nhân chắc hẳn cũng đang cảm thấy giống như tôi lúc này. Và tôi tin rằng mẹ tôi cũng muốn dạy tôi rằng chính tôi là người gây ra nỗi đau cho họ.

Hiện tại, tôi không thể gửi thư trực tiếp đến gia đình nạn nhân. Đó cũng là lẽ thường tình. Tuy nhiên, tôi tin rằng dù có mất bao nhiêu năm đi nữa, tôi vẫn phải không ngừng chuộc lỗi cho những hành động của mình. Hành trình chuộc tội sẽ thực sự bắt đầu sau khi rời khỏi nhà tù. Từ giờ trở đi, tôi dự định sẽ cống hiến toàn bộ cuộc đời mình để chuộc lỗi.

Cái giá cho thái độ vô trách nhiệm

Nhân viên văn phòng (ngoài 30 tuổi)

Cuộc sống của tôi luôn tràn ngập hạnh phúc, không có những thăng trầm đột ngột, nhờ những nỗ lực xây dựng cuộc sống từng ngày của tôi. Vào thời điểm đó, tôi là nhân viên công ty và được giao nhiệm vụ quản lý một chi nhánh. Mặc dù có lúc thăng trầm, tôi vẫn đóng góp cho xã hội và cộng đồng địa phương.

Tôi đã yêu, kết hôn và may mắn có được hai con. Tôi thậm chí còn đạt được ước mơ sở hữu một ngôi nhà. Giữa những ngày trọn vẹn đó, nhấm nháp đồ uống sau giờ làm việc là một trong những khoảnh khắc khiến tôi cảm thấy thực sự hạnh phúc, đặc biệt là khi ở bên những người bạn thân thiết.

Chúng tôi thường bắt đầu bằng một ly tequila rồi thưởng thức những loại đồ uống khác nhau tùy theo tâm trạng vào buổi tối. Có nhiều đêm tôi uống rượu đến tận khuya và thường khó tìm được taxi hoặc xe dịch vụ. Nghĩ đến công việc đang chờ mình vào ngày hôm sau, tôi đã quyết định tự lái xe về nhà nhiều hơn một lần.

Và mặc dù hành động đó, dù chỉ một lần hay hai lần, là không thể chấp nhận, nhưng tôi đã dần thấy quen – một suy nghĩ thật đáng sợ. Tôi bắt đầu nghĩ: "Tôi vẫn có thể lái xe bình thường sau khi uống rượu," và "Buổi đêm không có người đi bộ nên cũng an toàn."

Hôm đó, tôi định ra ngoài uống rượu như thường lệ thì nhận được cuộc gọi của vợ. Cô ấy hỏi tôi: "Hôm nay anh có thể về sớm được không?" Rồi cô ấy nói: "Các con đang đợi anh đấy!". Tôi có thể nghe thấy tiếng các con gọi ở phía sau: "Bố ơi!". Mặc dù nghe thấy tiếng của con, tôi đã có kế hoạch với một người bạn, vậy nên tôi trả lời: "Anh đi uống một chút rồi về", và kết thúc cuộc gọi. Sau khi bắt đầu bằng một ly tequila, tôi nhận ra đã hơn 1 giờ sáng. Vậy nên, tôi lên xe và lái về nhà như thường lệ.

Tôi nghĩ rằng: "Nếu tôi đi đường phụ sẽ không có chốt giao thông nào cả, nên sẽ ổn thôi", tôi lái xe xuống con đường một chiều. Khi tôi đang lơ đãng đi dọc con đường và cảm thấy thoải mái, tôi chợt nghĩ: "Có người!" Đúng lúc đó, tôi đâm phải một người. Tôi đạp phanh và giảm tốc độ. Nhìn vào gương chiếu hậu, tôi thấy một chiếc xe đạp nằm dưới đất. Vì sợ mất hết tất cả nên tôi không thể dừng xe lại. Thay vào đó, tôi tiếp tục lái xe thật chậm. Vào thời điểm đó, tâm trí tôi bị giằng xé giữa nỗi sợ và lý trí. Cuối cùng, khi cách nơi xảy ra tai nạn khoảng 300 mét, tôi dừng xe lại và đi bộ trở lại hiện trường. Tôi tự nhủ trong tuyệt vọng: "Hy vọng họ chỉ bị thương", hay "Làm ơn, đừng là người". Tuy nhiên, thực tế là có một người đàn ông nằm bất động dưới đất. Ngay sau đó, cảnh sát và xe cứu thương đã đến, có lẽ là do một người gần đó gọi. Họ đi chuyển vội vã, còn tôi chỉ đứng đó ngơ ngác, không biết làm gì. Cảnh sát đã bắt giữ tôi ngay tại chỗ, nhưng tôi không thể nào chấp nhận được thực tế đã xảy ra. Tâm trí tôi cứ tua đi tua lại sự việc đó. Khi cuộc điều tra bắt đầu, tôi được thông báo rằng nạn nhân đã chết. Khi nước mắt chảy dài trên má, tôi nhận ra rằng mình đã cướp đi sinh mạng của một người.

Sau đó, tôi được tại ngoại và trở về nhà, nhưng ngôi nhà trống rỗng, không còn gia đình nào chờ đợi tôi. Trên bàn chỉ có giấy tờ ly hôn. Khi tôi gọi đến nơi làm việc, phản ứng của họ rất xa cách và lạnh nhạt. Cuối cùng, tôi đã từ chức và hiểu hoàn toàn mức độ nghiêm trọng của tội ác mà tôi đã phạm phải. Cho đến lúc đó, tôi đã dồn hết nỗi ân hận vào một lá thư xin lỗi gửi đến gia quyến của nạn nhân. Tuy nhiên, tôi không nhận được hồi âm và tôi cũng không mong đợi điều đó. Khi phiên tòa bắt đầu, tôi đã có cơ hội đối mặt với gia đình nạn nhân lần đầu tiên. Tôi cúi đầu và xin lỗi, nhưng rõ ràng là tôi vô hình trong mắt họ. Mất một thành viên thân yêu trong gia đình, điều đó có lẽ đã cướp đi sức sống của họ.

Bản án của tôi là ba năm tù. Giờ đây nhìn lại, tôi vô cùng hối hận vì đã không lắng nghe lời khuyên của gia đình vào ngày xảy ra tai nạn. Lẽ ra tôi đã có thể ngăn ngừa được cái chết của nạn nhân, nỗi đau của gia đình người quá cố, cùng những mất mát về gia đình, sự nghiệp và tất cả những gì tôi có. Mặc dù như đã trải qua một quãng thời gian dài không tưởng khi đó, nhưng từ ngày vụ việc diễn ra, tôi không hề được gặp mặt hay nghe tin gì từ gia đình của mình.

Tôi biết rằng xã hội đang nỗ lực xóa bỏ tình trạng lái xe khi say rượu, nhưng tôi lại nghĩ: "Không sao đâu". Thái độ vô trách nhiệm đó đã khiến tôi phải mang trong mình một gánh nặng không thể tha thứ trong suốt quãng đời còn lại. Tôi đã kết thúc cuộc đời của nạn nhân một cách tàn nhẫn và tôi đã mang đến nỗi đau buồn sâu sắc cho gia quyến của họ, đến nỗi cuộc sống của họ sẽ không bao giờ có thể trở lại như trước. Đây là cái giá phải trả cho thái độ vô trách nhiệm của tôi.

Hậu quả của việc lái xe khi say rượu

Tài xế xe tải (ngoài 50 tuổi)

Tôi đã lái một chiếc xe tải lớn vào thời điểm va chạm và khiến một người phụ nữ thiệt mạng. Tôi bị bắt vì tội lái xe khi say rượu và không chú ý quan sát.

Tối hôm trước, tôi uống ba cốc bia và một lon cocktail từ khoảng 6 giờ tối và đi ngủ trước 8 giờ tối. Sáng hôm sau, tôi thức dậy lúc 1:30 sáng, chuẩn bị bữa sáng và bữa trưa, ra khỏi nhà, đến bãi xe tải và bắt đầu ngày làm việc. Khi đang lái xe theo lộ trình thường lệ, tôi đã đâm phải ai đó ở một ngã tư.

Diễn biến sự việc như sau. Sau khi xác nhận không có người đi bộ ở vạch qua đường, tôi rẽ phải. Đột nhiên, tôi thấy có vật gì đó màu trắng bay phấp phới ở phía trước bên phải tôi. Không rõ chuyện gì đã xảy ra, tôi lập tức đạp phanh và dừng lại. Khi tôi ra khỏi xe tải để kiểm tra, tôi thấy có một người nằm giữa hai lớp xe sau.

Tôi liên tục hỏi: "Anh ổn chứ?" nhưng không có phản hồi, vì vậy tôi đã gọi xe cứu thương. Năm phút sau, xe cứu thương đến và tôi giải thích tình hình cho họ.

Sau đó, tôi được đưa đến đồn cảnh sát để thẩm vấn và bị giam giữ. Trong khoảng hai tháng tiếp theo, tôi vẫn ở nhà, nhưng khi phiên tòa bắt đầu, tôi bị kết án hai năm sáu tháng tù.

Vì tôi đã lái một chiếc xe tải lớn trong khi vẫn còn say rượu từ tối hôm trước, công ty đã bị kiểm toán, gây khó khăn cho chủ tịch. Tôi bị công ty sa thải và gia đình cắt đứt liên lạc.

Ngoài ra, giấy phép lái xe của tôi đã bị thu hồi và tôi không thể tiếp tục làm tài xế xe tải nữa. Đó là lần đầu tiên tôi nhận thức được mức độ nghiêm trọng trong hành động của mình và tác hại to lớn của rượu bia đến cuộc sống.

Tại Nhà tù Ichihara, tôi đã tham gia một chương trình cai nghiện rượu, tại đó tôi được hỏi về thói quen và động cơ uống rượu của mình. Tôi chia sẻ rằng tôi uống rượu hằng ngày và thường dùng rượu để ngủ. Ngoài chương trình đó, tôi còn tham gia một khóa học tập trung vào khía cạnh "nhìn nhận từ góc độ của nạn nhân", giúp tôi đối mặt với sự ngờ nghệch trong suy nghĩ của mình và hiểu một phần nỗi đau của gia đình người đã khuất.

Khi tôi đặt mình vào vị trí của gia đình nạn nhân và suy nghĩ về vụ việc, tôi nhận ra rằng đây không phải là một tai nạn mà là một tội ác. Đó là hành động tước đoạt mạng sống – giết người.

Khi suy ngẫm về những bài học ở Nhà tù Ichihara và lấy cảm hứng từ suy nghĩ của những người bạn tù, tôi kiên quyết rằng những gì đã xảy ra sẽ không bao giờ bị lãng quên. Tôi mong muốn trở thành một người tốt hơn, tái hòa nhập với xã hội và không bao giờ lặp lại sai lầm tương tự.

Là người phạm tội, sau này tôi vẫn sẽ có cơ hội gặp lại gia đình mình. Tuy nhiên, gia đình nạn nhân sẽ không bao giờ có thể gặp lại người thân yêu của họ nữa. Tôi vô cùng ân hận nghĩ suy về điều này. Tôi cảm thấy vô cùng hối hận về hành động của mình, và tôi nhận thức được rằng nếu họ không thể tha thứ cho tôi, âu cũng là điều hoàn toàn tự nhiên.

Tôi sẽ cùng gia đình mình suy nghĩ về cách tốt nhất để chuộc lỗi và sẽ thực hiện các bước để đền bù cho gia đình nạn nhân.

Hậu quả từ tội ác của tôi không bao giờ phai mờ.

Khi uống rượu và lái xe tải, tôi đã thay đổi cuộc sống và tương lai của nạn nhân, gia đình nạn nhân, gia đình tôi và nhiều người khác. Đây là điều không thể tha thứ. Tôi gửi lời chia buồn sâu sắc từ đáy lòng tới nạn nhân và gia quyến.

Tôi sẽ không bao giờ uống rượu nữa.

Nếu có thể quay ngược thời gian về trước vụ tai nạn, tôi sẽ bắt đầu lại và làm mọi thứ khác đi.

Lái xe khi say rượu tái diễn

Nhân viên phúc lợi (ngoài 30 tuổi)

Tôi hiện đang ở trong tù, suy ngẫm về những tội ác mình đã gây ra và nỗ lực cai nghiện rượu.

Trước đây, tôi thường uống rượu đến tận đêm khuya và đi làm vào ngày hôm sau trong tình trạng vẫn còn choáng váng. thỉnh thoảng, tôi uống một hai cốc bia, nghỉ ngơi vài giờ, rồi tự nhủ rằng mình đã đủ tỉnh táo để lái xe, sau đó lái xe khi say rượu chỉ vì muốn tiện cho bản thân.

Lúc đầu, tôi hiểu rằng lái xe trong tình trạng không tự chủ là hành động nguy hiểm và cảm thấy tội lỗi khi làm vậy. Tuy nhiên, khi tôi tiếp tục lái xe trong tình trạng không tự chủ, tôi trở nên quá tự tin, tin rằng chỉ cần lượng còn trong người ít là tôi có thể lái xe mà không gây tai nạn. Dần dần, tôi mất đi cảm giác nguy hiểm và tội lỗi về hành động lái xe khi say rượu.

Hành vi vô trách nhiệm **của tôi vẫn tiếp diễn** và một mùa hè nọ, tôi đã cãi nhau với vợ trong bữa tối. Vì đang say và cảm thấy khó chịu lúc đó nên tôi quyết định mua thêm rượu ở một cửa hàng tiện lợi ở gần. Nghĩ rằng nếu trở về nhà và đối mặt với vợ thì chỉ kéo dài cuộc tranh cãi, tôi quyết định nằm xuống và nghỉ ngơi trong xe một lúc. Tôi không nhớ mình đã làm gì sau đó, nhưng khi tỉnh lại, tôi thấy mình đang đứng ở đèn giao thông tại một ngã tư, có vẻ như tôi đã ngủ quên. Xe cứu thương và xe cảnh sát đổ xung quanh tôi, và tôi bị bắt ngay tại chỗ.

Tôi đã phải nhận án treo cho vụ việc này. Sau đó, tôi tiếp tục với cuộc sống của mình và đồng thời điều trị chứng nghiện rượu. Tuy nhiên, cuối cùng tôi lại bắt đầu uống rượu, dẫn đến một cuộc cãi vã khác với gia đình. Mặc dù đã bị thu hồi giấy phép lái xe do vụ việc trước đó và biết mình đang lái xe không có giấy phép, tôi vẫn để cơn giận dữ lấn át và lấy chiếc xe của gia đình mà không được phép.

Tôi ghé vào một cửa hàng tiện lợi, mua thêm rượu và tiếp tục uống vì những lý do ích kỷ, chẳng hạn như cố gắng tự trấn an bản thân.

Đương nhiên, lái xe trong tình trạng như vậy khiến tài xế không thể đưa ra quyết định hợp lý và dẫn đến những phán đoán sai về tình hình xung quanh. Tuy nhiên, vào thời điểm đó, tôi ngây thơ tin rằng ngay cả khi tôi tiếp tục lái xe trong tình trạng không tự chủ, điều đó cũng sẽ không dẫn đến điều gì nghiêm trọng như tai nạn giao thông.

Sau khi uống hết chỗ rượu mua thêm, tôi đã say khướt. Nhận ra rằng nếu tiếp tục lái xe trong tình trạng như vậy thì sẽ rất nguy hiểm, tôi quyết định đỗ xe và cố gắng rẽ phải vào bãi đỗ xe. Tuy nhiên, tôi đã xoay vô lăng không cẩn thận và đâm vào một chiếc xe tải đang chạy ở làn ngược chiều. Cú va chạm từ xe của tôi khiến xe tải lao lên lề đường và cuối cùng húc đổ một cột tín hiệu giao thông gần đó trước khi dừng lại. Bị thảm thay, do va chạm trực diện, nạn nhân bị kẹt giữa phần đầu xe tải bị đè bẹp và ghế ngồi, bị thương rất nặng.

Trong tình trạng như vậy, tôi không còn ý thức được chuyện đang xảy ra và không thể kêu cứu hoặc hỗ trợ. Những nhân chứng gần hiện trường đã gọi dịch vụ khẩn cấp, nhờ đó giải cứu được nạn nhân.

Tôi đã hòa giải được với nạn nhân, nhưng tôi không có cơ hội xin lỗi trực tiếp. Ngay cả khi tôi gửi thư xin lỗi, câu trả lời vẫn khẳng định: "Tôi không muốn anh làm gì thêm nữa. Xin đừng liên lạc với tôi." Điều này khiến tôi nhận ra hành động của mình ích kỷ và ngu ngốc đến mức nào, dẫn đến hậu quả là tôi đã hãm hại người khác chỉ vì tính khinh suất của chính mình. Bây giờ tôi thực sự hối hận từ tận đáy lòng.

Hậu quả của vụ việc này là tôi đã bị kết án tù. Tôi đã bị sa thải khỏi công ty vì không thể hoàn thành trách nhiệm được giao và gây ra tổn thất đáng kể cho công ty. Hơn nữa, vì những hành động của mình, tôi đã gây ra nỗi đau tinh thần rất lớn cho gia đình mình, và tôi chắc rằng họ đã nhiều lần phải chịu đựng những lời lẽ cay nghiệt của người khác.

Tôi đã gây ra rắc rối không chỉ cho nạn nhân mà còn cho xã hội và gia đình tôi. Tôi vẫn tiếp tục uống rượu và lái xe cho đến ngày tôi bị đưa vào tù. Nghĩ lại về thái độ dửng dưng ngay từ đầu của tôi vì phạm pháp luật, giờ đây tôi vô cùng hối hận về sự ngu ngốc của mình và dành cả ngày để suy ngẫm về hành động của mình.

Lái xe khi say rượu: Không vi phạm, không dung túng, không dung thứ.

Chúng tôi chấp nhận báo cáo về thông tin lái xe khi say rượu như
được nêu dưới đây:

- 1. Thông tin về tài xế có hành vi lái xe khi say rượu.
- 2. Thông tin về các cơ sở khuyến khích hoặc cho phép lái xe khi say rượu.
- 3. Thông tin liên quan khác:

(Thông tin có giá trị liên quan đến quá trình thực thi các biện pháp
chống lái xe khi say rượu, ngoài thông tin 1 và 2 ở trên)
Gửi thông tin tại đây:

Trang web của Sở Cảnh sát Tỉnh Chiba
[Hộp thư thực thi biện pháp chống lái xe
khi say rượu]

※Trong trường hợp khẩn cấp, hãy gọi ngay đến
số 110.

Vào ngày 28 tháng 6 năm 2023, sắc lệnh nhằm xóa bỏ tình trạng lái xe khi
say rượu ở Tỉnh Chiba đã được sửa đổi.

- 1. **Đối với nhà điều hành doanh nghiệp:** Người sử dụng lao động sẽ được
thông báo về bất kỳ hành vi lái xe khi say rượu nào của nhân viên trong thời
gian đi làm.
- 2. **Đối với cơ sở ăn uống:** Sẽ áp dụng hình phạt đối với những người điều hành
cơ sở ăn uống không thực hiện các biện pháp phòng ngừa lái xe khi say rượu.

Trang web của Tỉnh Chiba
Nỗ lực xóa bỏ tình trạng lái xe khi say
rượu

- Hiện đã mở đơn đăng ký cho "Nơi làm việc tuyên bố
xóa bỏ tình trạng lái xe khi say rượu" và "Cơ sở
tuyên bố xóa bỏ tình trạng lái xe khi say rượu".

Đơn vị cấp:
Phòng Tổng vụ Giao thông, Cục Giao thông, Trụ sở Cảnh sát Tỉnh Chiba
Địa chỉ: 1-9-1 Nagasu, Chuo-ku, Chiba City, 260-8668 ĐT: 043-201-0110 (đường dây
chính) URL : <https://www.police.pref.chiba.jp>
Hợp tác với: Nhà tù Ichihara

Ngày ban hành:
Tháng 11 năm 2024

Lái xe khi say rượu

KHÔNG!

Hậu quả của lái xe khi say rượu: Nam câu chuyện có thật, năm nỗi ân hận

Video số 1
"Tội lỗi của tôi"

Bạn vẫn sẽ uống rượu và lái xe chứ?

Video số 2
"Sai lầm bất dung thứ"

Video số 3
"Cái giá cho thái độ vô trách nhiệm"

Video số 4
"Hậu quả của việc lái xe khi say rượu"

Video số 5
"Lái xe khi say rượu tái diễn"

Lái xe khi say rượu:
Không vi phạm, không dung túng, không dung thứ.

Để xem toàn văn hồi ức của những phạm nhân lái xe say rượu và tất cả các video, hãy nhấp vào đây.

Sở Cảnh sát Tỉnh Chiba: Hồi ức của những phạm nhân lái xe khi say rượu

Tìm kiếm

Trang web của Sở Cảnh sát Tỉnh Chiba

Kênh YouTube chính thức của Sở Cảnh sát Tỉnh Chiba

Sở Cảnh sát Tỉnh Chiba

Lái xe trong tình trạng say rượu

Có thể bị phạt tù tới 5 năm hoặc phạt tiền tới 1.000.000 yên

"Lái xe trong tình trạng say rượu" là hành động điều khiển phương tiện trong tình trạng say rượu (tình trạng người lái xe không thể điều khiển phương tiện một cách bình thường do ảnh hưởng của rượu).

Lái xe trong tình trạng không tự chủ

Có thể bị phạt tù tới 3 năm hoặc phạt tiền tới 500.000 yên

Cung cấp phương tiện cho:

Tài xế say rượu

Có thể bị phạt tù tới 5 năm hoặc phạt tiền tới 1.000.000 yên

Tài xế trong tình trạng không tự chủ

Có thể bị phạt tù tới 3 năm hoặc phạt tiền tới 500.000 yên

Người cung cấp rượu và hành khách

Tài xế say rượu

Có thể bị phạt tù tới 3 năm hoặc phạt tiền tới 500.000 yên

Tài xế trong tình trạng không tự chủ

Có thể bị phạt tù tới 2 năm hoặc phạt tiền tới 300.000 yên

Từ chối kiểm tra nồng độ cồn

Có thể bị phạt tù tới 3 tháng hoặc phạt tiền tới 500.000 yên

*Tất cả những hành vi này đều có thể bị xử phạt hành chính liên quan đến giấy phép lái xe.

Tổng quan về Sắc lệnh xóa bỏ tình trạng lái xe khi say rượu ở Tỉnh Chiba

Mục đích

Mục đích của sắc lệnh này là làm rõ trách nhiệm của chính quyền tỉnh, cư dân, doanh nghiệp và các tổ chức khác trong việc xóa bỏ tình trạng lái xe khi say rượu, cũng như thiết lập các nguyên tắc cơ bản cho những biện pháp liên quan. Bằng cách thúc đẩy toàn diện các sáng kiến nhằm xóa bỏ tình trạng lái xe khi say rượu, sắc lệnh này nhằm mục đích tạo ra một cộng đồng không tồn tại tình trạng lái xe khi say rượu, đảm bảo một xã hội an toàn và an ninh, nơi mọi cư dân trong tỉnh có thể sống trong yên ổn.

Những điểm chính của Sắc lệnh

Trách nhiệm của người dân

Những vấn đề cần được người dân tuân thủ

- Không lái xe khi say rượu.
- Trong trường hợp bạn bắt buộc phải lái xe hoặc có khả năng cần thiết phải lái xe, hãy kiêng uống rượu bia nếu điều đó có thể khiến bạn phải lái xe trong tình trạng không tự chủ.

- Nỗ lực tìm hiểu sâu hơn về tác động của rượu đối với cơ thể bạn.
- Cố gắng tự giác và chủ động thực hiện các hành động để xóa bỏ tình trạng lái xe khi say rượu trong gia đình, nơi làm việc, cộng đồng và các bối cảnh khác.
- Hợp tác với các biện pháp do chính quyền quốc gia, tỉnh và thành phố thực hiện.
- Báo cho cảnh sát nếu phát hiện người lái xe khi say rượu hoặc bị nghi ngờ lái xe khi say rượu.